

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 14/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Topoľčany v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 62/2017 a jeho uznesením z 13. decembra 2017, ako aj postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 75/2017 a jeho uznesením z 23. augusta 2017 v súvislosti s rozhodovaním o väzbe a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. decembra 2017 doručené podanie [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „Sťažnosť Ústavnému súdu SR“, ktorú ústavný

súd podľa obsahu kvalifikoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 62/2017 a jeho uznesením z 13. decembra 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“), ako aj postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 75/2017 a jeho uznesením z 23. augusta 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) v súvislosti s rozhodovaním o väzbe.

Sťažnosť bola daná na poštovú prepravu 8. decembra 2017. Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. K sťažnosti pôvodne neboli priložené žiadne prílohy. Podaním doručeným ústavnému súdu 28. decembra 2017 (podanie datované 20. decembra 2017) sťažovateľ doplnil sťažnosť o prílohy, ktoré tvoria napadnuté uznesenia, t. j. uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 T 62/2017 z 13. decembra 2017 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Tos 75/2017 z 23. augusta 2017.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je väzobne stíhaný, pričom do väzby bol vzatý uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 15/2017 z 13. marca 2017 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 22/2017 zo 6. apríla 2017, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti označenému uzneseniu okresného súdu. Následne boli uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T 62/2017 z 22. novembra 2017 rozšírené dôvody väzby aj o tzv. kolúznú väzbu [§ 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], keďže sťažovateľ opakovane písal poškodenej z väzby, aby zmenila svoju výpoveď.

Ústavný súd zistil, že trestná vec sťažovateľa je v čase predbežného prerokovania sťažnosti už v štádiu konania pred súdom, t. j. po podaní obžaloby pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Zo sťažovateľom predloženého napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Tos 75/2017 z 23. augusta 2017 vyplýva, že ním bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 62/2017 z 9. augusta 2017, ktorým okresný súd ponechal sťažovateľa podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku vo väzbe a jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietol s odôvodnením, že dôvody väzby naďalej trvajú.

Následne sťažovateľ 6. decembra 2017 doručil okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej okresný súd rozhodol napadnutým uznesením sp. zn. 1 T 62/2017 z 13. decembra 2017 tak, že väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka, neprijal jeho písomný sľub ako náhradu za väzbu a jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietol, keďže dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku trvajú. Samosudkyňa sťažovateľa pred rozhodnutím o väzbe 13. decembra 2017 vypočula.

Sťažovateľ zastáva názor, že je vo väzbe nedôvodne. Väzobné dôvody podľa jeho názoru nie sú dané a celé obvinenie proti nemu je vykonštruované a založené len na výpovedi poškodenej – jeho bývalej družky. Podľa sťažovateľa okresný súd, ako aj krajský súd opakovane porušujú jeho základné práva a slobody.

V konkrétnostiach sťažovateľ namieta, že pri rozhodovaní o väzbe nebol vypočutý krajským súdom, i keď o to žiadal, pričom v jeho veci konajúce súdy vôbec nerozhodovali o záruke poskytnutej ako náhrady za jeho väzbu [REDAKOVANÉ]. Menovanou ponúknutá záruka sa nachádza podľa tvrdenia sťažovateľa na č. 1. 370 spisu, pričom [REDAKOVANÉ] k ňou ponúknutej záruke ani len nevypočuli. Sťažovateľ tiež namieta, že okresný súd odmietol vypočúť ním navrhnutých svedkov a nezaoberal sa ani písomným podaním svedkyne, v ktorom sa vyjadruje k osobe sťažovateľa, pričom odmietol vypočúť aj svedkyňu. Sťažovateľ namieta aj právnu kvalifikáciu skutku.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ním označených základných práv a slobôd podľa ústavy,

listiny a práv podľa dohovoru okresným súdom a krajským súdom pri rozhodovaní o väzbe v prípravnom, resp. súdnom konaní. Žiada tiež, aby ústavný súd zakázal okresnému súdu a krajskému súdu pokračovať v porušovaní jeho práv a aby nariadil „*moju trestnú vec sp. zn. 1 T/62/2017 (2 Tos/75/2017) vrátiť na došetrenie a rozhodnutie...*“ a aby „*bol na základe všetkých pochybení prepustený z väzby na slobodu a aby uvedené súdy prestali zasahovať do mojich základných práv a slobôd*“. Sťažovateľ sa tiež domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým uznesením krajského súdu

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Tos 75/2017 z 23. augusta 2017 doručené 4. septembra 2017 a jeho obhajcovi 7. septembra 2017.

Keďže sťažnosť bola na poštovú prepravu daná 8. decembra 2017, je zjavné, že sťažovateľ podal svoju sťažnosť po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný preto túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým uznesením okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd mohol domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 62/2017 z 13. decembra 2017, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby a zároveň okresný súd neprijal písomný sľub sťažovateľa a nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka, podal sťažovateľ podľa zistení ústavného súdu sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Tos 2/2018 z 9. januára 2018 tak, že ju zamietol. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Nad rámec tohto uznesenia ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti ani v jej doplnení doručenom ústavnému súdu 28. decembra 2017 neuvádza, že podal sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 13. decembra 2017 a ani nenapáda uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Tos 2/2018 z 9. januára 2018, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2018